

HÜSEYİN MUSLİ

KIZIL YOL

ROMAN SERİSİ

ROMAN
SERİSİ

2. BASKI

HÜSEYİN MUSLİ

KIZIL YOL

Üsküp 2023

Yeni Balkan Yayınevi
“Yeni Balkan” Yayınları No: 134
Roman Serisi No: 3

Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni
Mr. Mürteza Sulooça

Yayımlar Sorumlusu
Mr. Hacer V. Sulooça

Kitabın adı: Kızıl Yol
Yazar: Hüseyin Musli

İSBN 978-608-5013-21-0

Hüseyin Musli'nin “Kızıl Yol” Romanı, lise öğrenciler için Mesleki Literatür olarak kullanılmasına, Kuzey Makedonya Eğitim ve Bilim Bakanlığınca eğitim ve öğretim açısından uygun bulunmuş ve onay verilmiştir.

SEDEP

Soydaş Edebiyatı Destek Programı

Bu eser T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığı'nın (YTB) Soydaş Edebiyatı Destek Programı kapsamında desteklenmiştir.

Eserin içeriğinin sorumluluğu tamamen Yeni Balkan Yayınevi'ne aittir ve hiçbir şekilde Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığı'nın görüşlerini yansıtmamaktadır.

© Yeni Balkan DOOEL Skopje 2023

ZAMANSIZ VEDA

Yüreğindeki sıkıntı her geçen gün artıyor. Bu sıkıntıları bastırmak için geçmişin anılarını canlandırmaya çalışıyor. Çocukluğunu, mahallesini, futbol oynadığı yılları, düşünmeye zorluyor zihnini. Acılarını dindirme umuduyla hatırlamaya çalışıyor, mahallede arkadaşlarıyla geçirdiği her saniyeyi, futbolculuğunun her lahzasını. Futbola başladığı ilk günler mesela, attığı goller, gollerine sevinen binlerce taraftarın bağırışları film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyor. Tribünlerden yankılanan zafer çığlıklarını duyuyor sanki yanı başında bir yerde. Mahallede çocuklarla oyun oynadıktan sonra susayıp su içmeye gittiği çeşme geliyor aklına. Bolca su içiyor tek nefeste ama nedense ciğerlerindeki ateşi söndüremiyor. Annesinin yoğurduğu ekmeği elinden bırakmıyor, babasının bayramda giymesi için diktiği pantolonu baş ucunda, kardeşleriyle her gün meyve ağaç dallarının dışarıya sarktığı sokaktan geçerek okula gidiyor. Yüzü ekşiyor olgunlaşmamış meyveleri yerken. Sallanan oyuncak at hala bahçede, binmek için büyük bir sabırsızlıkla sabah olmasını bekliyor.

Bilinci, hastane odası ile çocukluğu arasında ışık hızında seyahat ediyor. *Ne top oynardı be! Sırf onu izlemek için maçlara giderdik.* Kulağına gelen seslerin gerçek olup olmadığını kavrayamıyor. Göz kapakları ağır ağır açılıp kapanıyor. Yanında birileri var, kim olduklarını seçemiyor. Sadece karaltılar görebiliyor. Sesler, karanlıkla birlikte kayboluyor.

Karyolasının yanında bir demir çubuğa asılı, sıvı dolu şeffaf torbadan damlayan ufacık damlalara kendisini epey kaptırmış, gözlelerini kırpmadan bakıyor. Torbadan tane tane düşen damlalar, incecik bir hortumun içinden yavaşça sızılıyor, elinin dış kısmındaki damara batırılmış iğneden geçerek kanıyla karışıyor. Hayatından kesitler yansıtıyormuşçasına bakıyor her damlaya. Ara sıra tebessüm ediyor, bazen gözleri doluyor, bazen de kaşlarını çatıyor. Bedeni burada ama ruhu sanki zamanda yolculuğa çıkmış. Hastalığının ilacı şu şeffaf torbadan sızılan damlalar mı yoksa önünde canlandırdığı hatıralar mı? Hangisi iyi geliyor, bir türlü çözemiyor. Mazideki anıların bu kadar canlanması hayr-ı alamet değil. İnsan son nefesini vermeden önce şöyle bir arkasına dönüp bakmak ister. Galiba onun gibi bir şey. Geçmişin, son günlerde sürekli gözünün önüne serilmesinin aslında kimsenin söylemeye dili varmadığı bir şeyin habercisi olduğunu tahmin edebiliyor az çok.

Bir zamanlar kilometrelerce mesafeyi yorulmadan koşan, maçlarda girdiği ikili mücadelelerde kendinden güçlü rakipleri bile tek hamleyle saf dışı bırakan, çektiği sert şutlarla kalecileri çaresiz kıyan bu bedenin kanser ile boğuşmaktan nasıl harabeye dönüştüğüne hayret ediyor.

Aniden dizinde bir sancı hissediyor. Yattığı yerin yatak mı, çimen mi olduğunu ayırt edemiyor. Hemşire odaya girmek için kapıyı açıyor. Kapının açılmasıyla, pencereye doğru oluşan hava akımı nedeniyle sallanmaya başlayan avizeye gözlerini dalgın dalgın dikeyyor. Cereyan, odaya loş bir ışık yayan tavanda asılı avizeyi sallamaya devam ediyor. Bu avize, çocukluğunda kardeşiyle paylaştığı odadaki avizeye ne kadar da benziyor öyle! Bu görüntü onu çok eskilere götürüyor. Kırk beş yıl öncesine...

BİR

26 Temmuz 1963...

Gecenin zifiri karanlığı doğuda hafifçe belirmeye başlayan ağartıyla yavaş yavaş kayboluyordu. Güneşe ufukta yeni bir güne doğmaya hazırlanıyordu. Şafağın sessizliği daha önce benzerine rastlanmamış bir patlama sesiyle delindi. Bu derin sessizliği bozan dehşet verici gürültü insanların uykusunu bölecek güçteydi. Yıllar önce Alman uçaklarının şehri bombalamasını anımsattı ve korku içinde uyananlarda bir an için savaş hissini uyandırdı. Patlama sesinin ardından meydana gelen sarsıntıya bir savaşın neden olmadığı anlaşılıyordu. Sarsıntı git gide şiddetini arttırıyordu. Korkunç bir ses eşliğinde oluşan bu sarsıntı, felaketin gökten değil yerin altından geldiğinin habercisiydi. Zaman yerinde takılı kaldı sanki, ama etraftaki her şey beşik gibi sallanmaya devam etti. Bir saniye, sanki bir yıl kadar uzundu. Deprem, her geçen saniye daha büyük bir kuvvetle acımasızca vurdu. Savaşın belki de aylar içinde yapamadığı yıkımı saniyeler içinde yapabilecek güçteydi. Yaptı da, şehrin üçte ikisini enkaza çevirdi, binden fazla kişi de o enkazın altında can verdi. Yüzlerce kişi yaralı bir biçimde güçbela kurtulabildi.

Neşeli insanların usulca yaşadığı sakin ve sessiz bir şehirdi Üsküp. Son yıllarda felaketler durmak bilmedi. Aşağı yukarı yirmi yıl önce Alman uçakları bombalar yağdırmıştı bu şehre. Bombaların açtığı yaralar tam sarılmışken bir yıl evvel sel basmıştı evleri. Taşan Vardar ile Serava Üsküp'ü sular altında bırakmıştı. Yeni bir faciaya

dayanacak güç kalmamıştı. Saadete susamış bu yeri şimdi de gri bir toz bulutu kaplamıştı. Toz bulutunun altında Vardar nehrinin iki yakasına kurulu, kadim bir Türk şehri duruyordu. Bir zamanlar şehri süsleyen ihtişamlı camilerinden bazıları yıkılmış, bazıları minaresiz, bazıları da kubbesiz kalmıştı. Tarihten miras kalan sayısız emanet artık sayılı hale gelmişti. Nehrin diğer yakasında da durum farklı değildi. Subay Evi'nin bir kısmı yıkılmış, yüksek binalar yerle bir olmuştu. Tren istasyonu artık yoktu. Sadece büyük saatin yer aldığı duvar, sanki gelecek nesillere bu felaketin tanıklığını yapmak istercesine hala ayakta idi. Saat tam da depremin yaşandığı o dakikada durmuştu. 5:17'de.

O sabah doğan güneşin ilk ışınları, büyük felaketin ortaya çıkardığı tabloyu daha belirgin hale getirdi. Fakat bu ışınlar, evlerle birlikte yıkılan umutları aydınlatacak güçte değildi. Felaketin açtığı yaralar güneşten bile daha büyüktü. Korkuyla keder, acıyla hüzün birbirine düğümlenmişti. Evlatlarını kaybeden anneler, anne babalarını kaybeden çocuklar. Kardeşlerini, akrabalarını, komşularını, yakınlarını, sevdiklerini kaybedenlerin gözyaşları hayalet şehre dönen Üsküp'ün üzerine sağanak gibi yağmıştı. Dünyanın son günüydü sanki. Kıyamet gibiydi.

* * *

Selaydin, henüz 14 yaşındaydı. Ne olduğunu anlamadan kendini sokakta buldu. Telaş içinde sağa sola bakmadan kaçışan kalabalığın arasındaydı. Bu insanların hepsini tanıyordu, kimi komşusu, kimi akrabası, kimi arkadaşıydı. Ama yüzleri korkudan öyle bir hale bürünmüştü ki, tanınmaz hale gelmişti. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Gerisin geri sendeleyerek kaldırım taşının üzerine oturdu. Bitkin bir haldeydi. Oracıkta düşüp bayılsa, kimse onu fark etmeyecekti. Aklına ailesi geldi, bu seziyle güç toplayıp ayağa kalktı, gözlerini

yine bir sarsıntı oluverdi. Tam karşısında büyük bir gürültüyle evin çatısı devrildi. Yerinden kalkacak gibi oldu fakat bu sefer serinkanlıydı ve büyük bir tepki göstermedi. Gördüğü onca şeyin ardından korkusu ve endişesi bir parça azalmıştı sanki. Ama karşısındaki koca şehir yığını daraltıyordu göğsünü.

Bir gün öncesine kadar yaşadığı neşeli günler artık geride kalmıştı ve geri gelip gelmeyeceği bir muammaydı. Çocukluğunu yaşadığı dertsiz ve mutlu dünyası bir anda karanlık ve ürkütücü bir çukura dönüşmüştü. İçini karartan bu durumdan muhakkak bir kaçış yolu olmalıydı. Yaz tatilinin bitmesine daha bir ay vardı, bütün bunlar yaşanmasa güzelce eğlenmeye devam edecekti. Birçok sevinç, birçok heyecan yarıda kalmıştı. Bulunduğu tepeden Üsküp'ü dikkatlice seyrediyor, uzaktaki yıkılmış binalara tek tek göz gezdiriyordu. Bir an yıkılan binaları saymak istedi ama nereden başlayacağını bilemedi. Saat Kule, görkemli kızılığıyla dimdik duruyordu önünde. Hemen yanında Sultan Murad Camii, altında da İsa Bey hiçbir şey olmamış gibi varlıklarını sürdürüyorlardı. Sonra kalp atışlarının hızlandığını fark etti, yerinden kalktı ve gözlerini hafifçe kısarak yeniden o yere baktı. O an gördüğü şeyin gerçek olmamasını diletti fakat olan olmuştu; Tefeyyüz yıkılmıştı... Geçirdiği her saniyesi altın değerinde olan bu eğitim yuvasının beyaz duvarları çökmüştü. O okulda yaşadığı her an hafızasında capcanlıydı. Hele ki iki ay öncesi, dün gibi aklındaydı. Üzerinde buruk bir sevinçle ayrılmıştı o gün sıra arkadaşlarından, çünkü ilkokuldan mezun oluyordu. Son ders zili bu sefer uzunca çalmıştı, zira bir nesil daha uğurlanıyordu. Sekiz yıl okuduğu Tefeyyüz'den ayrılma vakti gelmişti. Öğretmenleri ve sıra arkadaşlarıyla vedalaşma zamanıydı. Tefeyyüz beyaz duvarlarıyla, görenlerde mutlaka etki bırakan hoşça bir eski yapıydı. Türk çocuklarının yuvası, Türkçenin bekçisi niteliğini taşımaktaydı.

Vardar nehrinin kıyısında bulunuyor, bir tarafı Karadağ mahallesine diğer tarafı ise nehrin öteki yakasındaki Muhacir mahallesine bakıyordu. Fakat onca yılın birikmiş hatırası enkazın altında kalmıştı.

Okulun son günü sanki aklına kazınmıştı. Zil çalar çalmaz arkadaşlarıyla birlikte dışarı fırlamış, rutinlerini son kez yerine getirmişlerdi. O gün Vardar nehri kıyısına gidip taş sektirmiş, yine kim daha çok sektirecek diye aralarında yarışa tutulmuşlardı. Ders çıkışı son kez yarıştıklarının farkında değillerdi. Aynı mahallede oturduğu sınıf arkadaşlarıyla eve beraber dönüyordu. Bazen Saat Kule'den bazen de Karadağ mahallesinin dar sokaklarından geçerdiler Gazi Baba'ya ulaşmak için. Fakat yaz aylarında Karadağ mahallesini daha çok tercih ederlerdi. Bu mahallede sokak aralarında, evlerin bahçelerinden sarkan erik ve kayısı dallarını es geçmezlerdi. Henüz olgunlaşmamış yeşil meyveleri yüzlerini ekşiterek yerlerdi. Selaydin'in o mevsimlerde okul dönüşünde sık sık yaptığı şeydi bu. Bazen ipin ucunu o kadar kaçırdı ki eve karın ağrılarıyla döndüğü olurdu. Havaaların ısındığı zamanlar, okul dönüşünde evin sokak kapısını aralayıp çantasını bırakır, hemen arkadaşlarının yanına koşardı. Evdekiler okuldan döndüğünü görmezlerdi bile. Hava karıncaya kadar arkadaşlarıyla mahalle oyunları oynardı. En çok hoşuna giden de futboldu. Futbolu çok küçük yaşta sevmeye başlamıştı. Maç günlerinin gelmesini ipe çekiyordu hep. Sırf futbol oynamak için dayak yeme veya azar işitme pahasına evden izinsiz kaçtığı da olurdu. Yetenekliydi, ayağı topa yatkındı. Mahalle takımının en golcüsüydü. Büyük futbolcular, hep hayallerini süslerdi. Bazen gazetelerdeki spor sayfalarının fotoğraflarında veya radyoda dinlediği maç anlatımında hep kendisini hayal ederdi. Oysa futbolun kadelerini değiştireceğini henüz bilmiyordu. Bütün bu yaşadıkları, beyninin derinliklerinde sadece birer anı olarak mı kalacaktı? Yeniden bu

heyecanları yaşayamaz mıydı? Peki ya futbolcu olma hayalleri suya mı düşecekti? Bu kadar kolay olmamalıydı!

O gece kimseyi uyku tutmadı. Herkes düşüncelere dalmış, geçmişle geleceğin arasında sıkışıp kalmıştı. Ne olup biteceği hakkında kimsenin zerre kadar bir fikri yoktu. O gece belki de hayatlarında geçirdikleri en uzun geceydi. Uçsuz bucaksız evrenle baş başaydılar.

* * *

Selaydin, sabah babasının kahvaltılık yiyeceklerle birlikte getirdiği gazeteyi gördü yerde. Gazetenin üzerinde büyük harflerle “Nova Makedonija” yazıyordu. Altında ise “Dün saat 5,17’de Üsküp’e büyük felaket getiren deprem” başlığı gözüne çarptı. Gazeteyi eline aldı, resimlere şaşkınlıkla baktı. Sayfaları çevirdiğindeyse Üsküp’ün başına gelen bu musibetin ciddiyetini idrak etti. Şehir meydanındaki Subay Evi yıkılmıştı. Kent merkezindeki banka, tiyatro, otel, her şey bir yığına dönüşmüştü. Gazetede devlet başkanı Yosip Broz TİTO’nun taziye ilettiğini de gördü. Diğer taraftan Belgrad hükümetinin Yugoslavya genelinden asker, polis, doktor, hemşire, fabrika çalışanları, gönüllüler, kim varsa hepsinin seferber edilip, otobüs, tren ve uçakla Üsküp’e gönderildiği yazıyordu haberde. Her geçen saniye kelimeleri okumakta zorlanıyordu. Gazete sayfalarındaki harfler birbirinden uzaklaşıyordu, ne kadar çaba gösterdiyse de harfleri birleştiremiyordu. Elindeki kağıdın üzerine bir iki damla gözyaşı döküldü. Gazeteyi aldığı yere geri bıraktı. Ağladığını fark etmesinler diye kenara çekildi. Yine o taşın üzerine oturdu ve sessizce ağladı.

Etrafındaki herkes sükunet içinde her şeyin ilacı olan zamanın geçmesini bekliyordu. Bir ilaca ihtiyaçları vardı ama o kesinlikle zaman değildi. Zaman geçtikçe dertleri artıyor, birbirleriyle dertlerini paylaşacak cesareti kendilerinde bulamıyorlardı. Kimse gerek

duyulmadıkça konuşmuyordu. Sessizliğin hakim olduğu o ortamda kulağı adeta kazıyan bir ses duyuldu. Selaydin, gözlerini elinin dışıyla sildikten sonra arkasına baktı, amcası radyonun sesini açtı. Radyoda konuşan spiker tek tek isimler sıralıyordu. İsimler, depremde hayatını kaybedenlere aitti. Çok sayıda kişinin yaşamını yitirdiğini titrek sesiyle açıklayan radyo spikeri, yeni bilgiler geldikçe ilerleyen dakikalarda yeniden dinleyicileri bilgilendireceğini söyleyerek yayını kesti. Yayınla birlikte çevredekilerin ümitleri de kesildi. Radyolardan, gazetelerden uzun süre iyi haber alamayacakları beliydi.

Kederli günler geçmek bilmiyordu. Fakat insanlar umut kırıntılılarıyla yaşama tutunmak için ellerinden geleni yapıyordu. Kimisi cenazelerini uğurluyor, kimisi depremde zarar gören evlerini tamir ediyordu. Daha fazla bekleyemezlerdi, hayata bir şekilde tutunmaktan başka çare yoktu. Yaralarını sarmak zorundaydılar. İnsanlar evlerine girmeye başlamıştı artık. Büyükleler işlerine, küçükler oyunlarına dönmeliydiler. Çünkü hayat bunu gerektiriyordu. Hayatları boyunca felaketin yarattığı travma peşlerini bırakmayacaktı belki ama her ne pahasına olursa olsun yaşamak güzeldi.

“Üsküp, daha önce görülmemiş bir felaket yaşadı fakat toplumumuzun her kesimiyle birlikte bu şehri yeniden inşa edeceğiz. Üsküp, Yugoslavya'nın ve dünyanın gösterdiği kardeşlik ve birlik dayanışmasının bir gururu ve sembolü olacaktır.” Devlet Başkanı TİTO Üsküp'e bu mesajıyla gelmişti. *Yoldaş TİTO'nun gelişi ve verdiği mesajları halk arasında ümitleri az da olsa yeşertmeyi başarmıştı. Artık kendilerini yalnız hissetmiyorlardı. Yardımlar durmadan geliyordu. Sadece Yugoslavya içerisinden değil, onlarca ülkeden bağışlar ulaşıyordu.*

Selaydin'in ailesiyle birlikte evine döneceği gün gelip çattı. Mevlid kandilinin aynı güne denk gelmesi son günlerde başlarına gele-

bilecek en iyi şeydi. İç karartan o korkunç günlerin ardından yeniden evin bahçesinde bir araya toplandılar. İçlerinde buruk bir sevinç vardı. Gülücükler, azar azar yüzleri süslemeye başlamıştı. Eskiden olsa, şimdi bayram havası olurdu. Selaydin, terzi olan babasının diktiği yeni eşyaları giyer, annesinin pişirdiği irmik helvasını komşulara dağıtırdı. Helvayla lokum dağıtmak evin küçüklerinin göreviydi. Evlerin bahçeleri birbirine kapıcıklarla bağlıydı. Sokağa hiç çıkmadan neredeyse mahallenin tamamını gezebiliyorlardı. Çocuklar tabakları dağıtırken de kapıcıkları kullanırlardı. Tabaklar boş iade edilmezdi. Komşulardan geri aldıkları helvaları eve götürürlerdi. Evin bahçesi her zaman cıvılcıydı. Çünkü aile kalabalıktı. Kardeşler, eşleriyle çocuklarıyla bir evde yaşıyorlardı. Akşamları aile fertlerinin tamamı bir arada toplanırdı. Çaylar demlenir, sohbeta doyum olmazdı. Bir yandan çocukların sevinç gülücükleri, diğer yandan çay kaşıklarının çıkardığı zile benzeyen sesler sokağa yankılanırdı. Ama şimdi durum farklıydı. Zor günler geçirmişlerdi. Biraz dinlenmeye, kafa dağıtma-ya ve eski güzel günleri yad etmeye ihtiyaçları vardı.

Sokaklar her geçen gün kalabalıklaşıyordu. Mahalle çocukları, bir ömür gibi gelen günlerin acısını çıkarmak için arkadaşlarıyla sokaklarda buluşmaya başladı. Dışarıda çocuk sesleri yükseldikçe, hayat bir adım daha normale yaklaşıyordu. Çocukların mutluluğu arttıkça, güzel günlere doğru adımlar daha da hızlanıyordu. Büyüklerin tesellisi de çocukların yüzlerindeki gülücüklerdi. Gülücükler çoğaldıkça, hayat da yaşamaya değer bir hale bürünüyordu. Üsküplüler hayata bir kez daha büyük umutla sarıldı. Hiçbir trajedi bu umutlarla baş edebilecek güçte değildi. Savaş, sel, deprem felaketleri her şeyi yakıp yıkabilirdi ama umutları asla.

İKİ

Futbol

Yaşananlar öyle basitçe unutulacak türden değildi. Selaydin, kabusların uykuları böldüğü gecelere hapsolmuştu. Binlerce koridoru hep aynı yere çıkan bir labirentte mahsur kalmıştı sanki. Sürekli bir çıkış yolu arayışındaydı. Dönüp dolaşıp aynı noktaya varıyordu. Kendisini bu dertten kurtaracak şeyin varlığından henüz haberi yoktu. İçindeki ızdırabı bir an olsun dindirmek için her türlü yolu denedi. Her ne yaptıysa, her ne denediyse korkunç anıları hafızasından silemedi. Hayatı boyunca onlarla yaşamak zorundaydı. Kötü günlerle baş etmeye çalıştığı sırada yeni bir alışkanlık edinmişti. Gazi Baba'nın tepesindeki türbenin hemen yanı başında duran taşın üstüne oturup, Üsküp'ü seyrederek derin düşüncelere dalmak hoşuna gidiyordu. Orası sonsuz rüyalara dalabildiği sessiz ve sakin bir yerdi. Bazen hiç farkında olmadan saatlerce kaldığı olurdu. Bu sürede yıkılan hayallerini bir yapbozun parçalarını tek tek birleştirir gibi bir bütün haline getirmeye çalışırdı. Kimileyin öyle derin düşüncelere dalıp kendinden geçirdi ki bir anlığına da olsa tüm karanlık duyguları kalbinden ve zihninden silip atardı. Zihninde sadece onu rahatlatan şeyleri canlandırır, kalbini huzurla doldururdu. Gerçek hayata dair bütün olguların üzerine bir çizgi çekerek son günlerde bir hayli yorgun düşen ruhunu dinlendirirdi. Ailesi ile geçirdiği mutlu günler ve mahalledeki çocuklarla oyun oynadığı anlar hayallerini süsleyen en önemli öğelerdi. Bunların dışında neredeyse

hiçbir şey ne hayatına bir anlam katabiliyor ne de karanlık günlerini aydınlatabiliyordu.

Selaydin'in bir sevinç kaynağı da futboldu. Futbol oynamaktan büyük bir zevk alıyordu. Futbol denildi mi akan sular durur, her şeyi bir kenara bırakırdı. Mahalledeki futbol maçlarının hiçbirini kaçırmazdı. Bazen mahalledeki akranları yanında yokken, tek başına topla uzunca vakit geçirirdi. Sırf futbol oynamak için bazen evden bazen de okuldan kaçırdı. Ne annesi ne de babasının azarlarına kulak asmayıp bildiğini okurdu. Okul çıkışında futbol oynayacağı gün derslere topla birlikte girer, öğretmenleri topu bırakmaya bir türlü ikna edemezlerdi. Arkadaşlarıyla top bulamadığı zamanlarda, naylon poşet, gazete, çorap, eski eşya gibi önüne gelen çeşitli malzemeleri bir araya getirip, yuvarlak şekil yaparak, top olduğuna dair hiçbir belirtisi olmayan bu nesneyle bile büyük bir haz alarak oynarlardı. Onun futbol sevgisi böyle bir şeydi.

Selaydin, oynadığı kadar futbol seyretmeye de bayıldırdı. Çoğu kez mahallenin büyüklerinin peşine takılıp tribünden maç izlemeye giderdi. Tribünlerde çekişmeli karşılaşmalar izler, büyük heyecan yaşardı. Tribünlerde geçirdiği her saniyede futbola olan sevgisi artıkça artardı. Radyo ve televizyondan milli takımın heyecanlı karşılaşmalarını da takip ederdi. Çocukluğunda Avrupa ve Dünya kupası maçlarını izleme şansına sahip olmuştu. 1960 Avrupa ve 1962 dünya kupalarında Yugoslavya milli takımının maçlarını takip etmişti. Bu maçlarda yaşadığı o heyecan, o coşku futbola adeta aşık olmasına neden olmuştu. Eş, dost, akraba, konu komşu, onlarca kişi bir araya toplanmış Avrupa kupasında Yugoslavya milli takımının müsabakalarını küçük radyodan heyecanla dinlemişlerdi. Avrupa Kupası, Selaydin'in hafızasında büyük bir iz bırakmıştı. Yugoslavya milli takımı grubu atlamış, yarı finalde ev sahibi Fransa milli takımıyla

karşılaşmıştı. Bol gollü maçta kazanan Yugoslavya olmuş, kupaya bir adım daha yaklaşmıştı. Selaydin, radyo spikerinin her gol bağırışlarında, büyük bir mutluluk yaşamıştı. Sovyetler Birliği ile final oynayan Yugoslavya'nın yenilmesine çok üzölmüşlerdi. Mahallede televizyonu olan birkaç aile vardı sadece. Televizyonu olan o birkaç ev 1962 yılında bütün mahalleliyi konuk etmişti. Çünkü dünya kupası vardı ve mahalleli ilk kez dünya kupası maçlarını televizyondan izlemişti. Dünya yıldızlarının futbol oynayışlarını gözleriyle görmüşlerdi. Böyle bir duygu daha önce yaşanmamıştı. Dünya sanki o siyah beyaz küçük ekrana sığmıştı. O sene futbol dünyasına damga vuran 'Sambacı' Brezilyalılar herkese olduğu gibi Selaydin'e de futbolu daha fazla sevdirmişti. Yugoslavya ligiyle de yakından ilgileniyordu. Ara sıra televizyondan, bazen radyodan, çođu kez de gazetelerden *Crvena Zvezda* takımını büyük bir heyecanla takip ederdi. Bilhassa Kızıl Yıldız ile Partizan arasında oynan derbilerde mahalle adeta ikiye ayrıldırdı. O maçlarda büyük coşku yaşanırdı. Birileri kırmızı beyaza, diğerleri de siyah beyaza bürünürdü. Selaydin, Kızıl Yıldız taraftarıydı. Kızıl Yıldız'ın futbolcularından Dragan Džajić'in pasları, Zoran Prljincević'in gollerine kendi atıyormuşçasına sevinirdi. İzlediği o maçlar, o goller Selaydin'deki futbol sevgisinin temellerini atmıştı. Futbola olan bağlılığı sağlam temeller üzerindeydi. O da futbolcu olmak ve goller atmak istiyordu.

Gazi Baba'nın tepesinde, dış dünyayla tüm ilişkilerini kestiği o taşın üzerinde, gözlerini kapatır, dakikalarca Kızıl Yıldız'ın kırmızı-beyaz formasıyla goller attığını, radyo spikerinin ismini heyecanla bađırđıđını, binlerce taraftarın onun golüyle ayağa kalktığını hayal ederdi. Gözlerini açtığındaysa ümitlerini yitirir, bunların sadece bir hayal olduğunun farkına varırdı. Tüm bunlar ulaşılması imkansız hayaller gibi geliyordu. Mahallesinin dar sokaklarında oy-

nadığı futbolla, radyoda dinlediği, ara sıra televizyonda da izlediği o futbolun arasında kocaman uçurumlar vardı. Uçurumlarda kayboluyor, ümitsizliğe kapılıyordu. Her şeye rağmen içinde küçük bir ümit hep canlı kalmaya devam ediyordu. Çünkü futbolu koşulsuz şartsız her haliyle seviyordu, hem oynamayı hem izlemeyi hem de futbolla ilgili hayal kurmayı.

Gazi Baba'nın tepesinde, dış dünyayla tüm ilişkilerini kestiği o taşın üzerinde, gözlerini kapatır, dakikalarca Kızıl Yıldız'ın kırmızı-beyaz formasıyla goller attığını, radyo spikerinin ismini heyecanla bağırdığını, binlerce taraftarın onun golüyle ayağa kalktığını hayal ederdi. Gözlerini açtığındaysa ümitlerini yitirir, bunların sadece bir hayal olduğunun farkına varırdı. Tüm bunlar ulaşılması imkansız hayaller gibi geliyordu. Mahallesinin dar sokaklarında oynadığı futbolla, radyoda dinlediği, ara sıra televizyonda da izlediği o futbolun arasında kocaman uçurumlar vardı. Uçurumlarda kayboluyor, ümitsizliğe kapılıyordu. Her şeye rağmen içinde küçük bir ümit hep canlı kalmaya devam ediyordu. Çünkü futbolu koşulsuz şartsız her haliyle seviyordu, hem oynamayı hem izlemeyi hem de futbolla ilgili hayal kurmayı.

ISBN 608501321-3

9 786085 013210